

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Statutární město Plzeň**, se sídlem nám. Republiky 1/1, Plzeň, zastoupen Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Politických vězňů 21/1272, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R374/2012/VZ-24778/2013/310/PMo, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2015, č. j. 62 Af 16/2014 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobcova zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2012, č. j. ÚOHS-S117/2012/VZ-22719/2012/521/SWa. Tímto rozhodnutím byla žalobci jakožto zadavateli uložena pokuta ve výši 500.000 Kč za správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Dopustil se jej tím, že při zadávání veřejné zakázky „Stadion Štruncovy sady – tribuny + atletika, Rekonstrukce stadionu ve Štruncových sadech“ nedodržel postup podle § 51 odst. 4 a odst. 5 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 6 téhož předpisu, jestliže v důsledku stanovení požadavku na předložení jedné účetní závěrky, z níž musí vyplývat hodnota indexu důvěryhodnosti (2,0) a zároveň musí být splněny zadavatelem stanovené minimální hodnoty poměrových ukazatelů, omezil možnost dodavatelů prokázat uvedený požadavek zadavatele společně se subdodavateli nebo společně v rámci

společně žádosti o účast, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dne 6. 5. 2011 uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem.

II. Právní názor krajského soudu

[2] Krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil. Neztotožnil se se závěrem žalovaného, že by v případě požadavků na prokázání splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů podle § 55 zákona o veřejných zakázkách, které mohou být prokazovány společně více subjekty na dodavatelské straně podle § 51 odst. 4 a 5 téhož zákona, nemohly přicházet v úvahu takové požadavky či jejich kombinace, jež by svojí povahou byly nutně splnitelné jako celek pouze jedním subjektem (dodavatelem). Formalistický výklad zákona o veřejných zakázkách abstrahující od zkoumání věcné náplně žalobcových požadavků na prokázání splnění kvalifikace soud označil za nesprávnou aplikaci těchto ustanovení na zjištěný skutkový stav, což vedlo k nezákonnosti, jež se následně promítla ve faktickém nevypořádání žalobcových argumentů ve vztahu k nutnosti provázání požadavků na předložení účetní závěrky, z níž musí vyplývat hodnota indexu důvěryhodnosti a zároveň musí být splněny zadavatelem stanovené minimální hodnoty poměrových ukazatelů, což vede k dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

III. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Opírá ji o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu.

[4] Stěžovatel se v obecné rovině ztotožňuje s konstatováním soudu, že některé kvalifikační předpoklady svou povahou vyvolávají nutnost je splnit (a jejich splnění prokázat) vždy jedním subjektem (dodavatelem), v posuzované věci se však o předmětný případ nejedná. Soud blíže nezohlednil skutečnost, že se v případě dvou požadovaných ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů jednalo o požadavky podle různých ustanovení zákona. Předložení účetní závěrky, z níž bude vyplývat dosažení určité hodnoty poměrových ukazatelů dodavatele, je požadavkem podle § 55 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, doložení dosaženého obratu uchazečem s ohledem na předmět veřejné zakázky je požadavkem podle § 55 odst. 1 písm. c) zákona. Stěžovatel považuje za nepřiléhavý příklad uvedený krajským soudem, který poukázal na nemožnost prokázat požadavek na předložení pojistné smlouvy s předmětem pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou dodavatelem třetí osobě s pojistným krytím 100 milionů Kč tak, že by dodavatelé společně (případně dodavatel a subdodavatel) předložili dvě pojistné smlouvy, každou v pojistné částce 50 milionů Kč.

[5] Krajský soud bez bližšího ekonomického posouzení dospěl k závěru, že skládání a sčítání kvalifikace má smysl pouze tehdy, je-li to dáno povahou konkrétního požadavku na kvalifikaci, přičemž tato podmínka v posuzované věci splněna nebyla. Soud neposoudil povahu indexu IN 01, přičemž stěžovateli je z úřední činnosti známo, že tento index je konstruován tak, aby přesvědčivě dokládal ekonomický a finanční stav dodavatele, což je i podle krajského soudu účelem ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů. Tento index je způsobilý doložit ekonomickou sílu a stabilitu společnosti, z čehož stěžovatel dovozuje, že ze skutečnosti, že by jeden z ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů prokazoval dodavatel a jiný subdodavatel, nelze dovozovat ohrožení realizace veřejné zakázky. Naopak, připuštěním skládání kvalifikace by byla podpořena soutěž o veřejnou zakázku. Vzorec pro výpočet indexu IN 01 zahrnuje i výši zisku dodavatele či jeho výnosy, přičemž část hodnoty výnosů tvoří obrat dodavatele. Požadoval-li žalobce samostatné doložení obratu dosaženého s ohledem na předmět

veřejné zakázky, nelze podle stěžovatele shledat důvod, proč by tento požadavek nemohl být prokázán jiným dodavatelem či subdodavatelem, který se v odpovídajícím rozsahu bude podílet na realizaci předmětu veřejné zakázky. Ve většině zadávacích řízení zadavatelé k prokázání ekonomické způsobilosti požadují doložit pouze dosažení určité výše obratu, tj. bez doložení dalších parametrů (tj. např. indexu IN 01), z čehož stěžovatel dovozuje, že tyto ekonomické parametry jsou samostatné a lze jimi bez návaznosti na jiné ukazatele prokázat finanční stabilitu.

[6] Stěžovatel zdůrazňuje, že § 51 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách výslovně umožňuje dodavatelům, nejsou-li schopni prokázat splnění určité části kvalifikace požadované zadavatelem podle § 50 odst. 1 písm. b) až d) zákona v plném rozsahu, prokazovat splnění kvalifikace v chybějícím rozsahu prostřednictvím subdodavatele. Zákon pak ve vztahu k těmto seskupením vyžaduje jako formu potvrzení prokázání dispozice s prostředky, aby byla předložena smlouva obsahující závazek subjektů (subdodavatele) poskytujících své kapacity, a to alespoň v rozsahu, v jakém prokazuje kvalifikaci za dodavatele podávajícího nabídku (žádost). Podává-li nabídku společně několik dodavatelů, jsou podle § 51 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách oprávněni prokázat kvalifikaci všichni společně. V případě nabídky podané více dodavateli je tedy společné splnění kvalifikačních předpokladů v zákonem vymezených případech, tedy vyjma základních kvalifikačních předpokladů a profesního kvalifikačního předpokladu podle § 54 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, výslovně přípustné. Zákaz společného prokazování kvalifikace v případě kvalifikačních předpokladů uvedených v § 50 odst. 1 písm. b) až d) zákona o veřejných zakázkách by se měl vykládat restriktivně. Stěžovatel je toho názoru, že podmínky pro takové omezení v posuzovaném případě dány nebyly.

[7] Z ničeho nevyplývá, že by stěžovatelem provedený výklad nebyl rozumný a smysluplný, resp. že by směřoval k tomu, aby se z požadavků žalobce na prokázání splnění kvalifikace stal pouze „bezzubý“ nástroj, popírající smysl požadavků na prokázání splnění kvalifikace v zadávacích řízeních, jak argumentoval krajský soud. Je třeba zdůraznit, že smyslem požadavků na prokázání splnění kvalifikace v zadávacích řízeních je eliminace dodavatelů bez dostatečných zkušeností s předmětem veřejné zakázky a dostatečného personálního, odborného a materiálního zabezpečení. Předmět veřejné zakázky tak nemohou plnit společnosti, jejichž kvalifikace by mohla vzbuzovat oprávněné pochybnosti o řádnosti a včasnosti jimi poskytovaného plnění. Z ničeho rovněž nevyplývá, že by společné prokazování kvalifikace více subjekty na straně dodavatele v daném případě nevedlo rovněž k naplnění účelu předmětných ustanovení zákona.

[8] Stěžovatel se proto neztotožňuje s argumentací soudu, že povaha ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů v daném případě neumožňuje rozmělnění požadavku žalobce mezi více subjektů na straně dodavatele. Právě stěžovatelem posuzované skutečnosti umožňují (již s ohledem na zákonnou dikci a rovněž na smysl jednotlivých ustanovení zákona) „rozmělnění“ požadavku žalobce mezi více subjektů na straně dodavatele. Jinými slovy, z ničeho nevyplývá, že by takový postup nemohl být v souladu s relevantními ustanoveními zákona realizován.

[9] V posuzovaném případě znemožnění společného prokázání splnění kvalifikačního předpokladu stanoveného podle § 55 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, a dále provázání s požadavkem na prokázání specializovaného obratu podle § 55 odst. 1 písm. c) téhož zákona, představuje porušení zákona. Argumentace soudu, že v případě předmětných kvalifikačních předpokladů by „formálně“ prokazovaná (složená) kvalifikace reálně nevyjadřovala ekonomickou a finanční sílu dodavatele, není dostatečně odůvodněná a neobstojí. Dikce výše citovaných ustanovení zákona je totiž zcela jednoznačná – zákon umožňuje společné prokazování kvalifikace v rámci společné nabídky či pomocí subdodavatelů. Žalobce však neumožnil společné prokázání kvalifikačního předpokladu stanoveného ve smyslu § 55 odst. 2 zákona, ale provázel ho, jak bylo

uvedeno výše, s požadavkem na prokázání specializovaného obratu podle § 55 odst. 1 písm. c) zákona. Žalobce přitom požadavek na prokázání obratu ve stavební výrobě zařadil jako samostatný kvalifikační předpoklad pod bod 6.3 kvalifikační dokumentace „Výkaz celkového obratu“, kde k prokázání údajů o celkovém obratu dodavatele požadoval předložení čestného prohlášení a ve vztahu k obratu v oblasti pozemního stavitelství rovněž doložení seznamu stavebních akcí, které jsou v příslušném obratu zahrnuty.

IV. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[10] Žalobce nesouhlasí se závěrem stěžovatele, že je napadený rozsudek nezákonný a soud nesprávně posoudil právní otázku. Uvádí, že k jednotlivým ukazatelům kvalifikačního předpokladu, jejich smyslu, účelu a vzájemné provázanosti se již podrobně vyjádřil v průběhu správního i soudního řízení. Zdůrazňuje, že kvalifikační předpoklad podle čl. 6. 2 kvalifikační dokumentace je kvalifikačním předpokladem složeným a dává smysl pouze tehdy, je-li jako celek vztahován k jedinému subjektu. Poměrové ukazatele, jako např. likvidita či celková zadluženost totiž samy o sobě bez kontextu s obratem jako parametrem svědčícím o „provozní zdatnosti“ nemají význam, neboť jich lze poměrně jednoduše dosáhnout i skrze prázdnu společnost nevyvíjející žádnou aktivitu. Při izolovaném nahlížení dílčí ukazatele postrádají smysl, přestávají mít vypovídací hodnotu o ekonomické stabilitě a přestávají plnit svou funkci (prokázat schopnost po ekonomické a finanční stránce plnit veřejnou zakázku). V průběhu řízení nevznikl spor o přípustnost objektivní kumulace jednotlivých komponent kvalifikačního předpokladu, nýbrž o přípustnost kumulace subjektivní, tedy zda zadavatel může legitimně požadovat splnění všech komponent kvalifikačního předpokladu pouze jedním uchazečem a vyloučit tak možnost prokázat u něj kvalifikaci pomocí subdodavatele či ve sdružení s jiným uchazečem podle § 51 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatel možnost subjektivní kumulace komponent odmítl s odkazem na § 51 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách, přestože žalobce řádně zdůvodnil objektivní potřebu subjektivní kumulace dílčích kritérií v případě zadávání zakázky. Stěžovatelova tvrzení nereagují na výtku soudu, týkající se dílčí nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, pouze opisují dříve učiněné závěry, které však byly soudem zpochybněny a odmítnuty.

[11] Některé kvalifikační předpoklady vyvolávají svou povahou nutnost je splnit a jejich splnění prokázat pouze jedním subjektem. Podle žalobce je tomu tak i v případě posuzovaného kvalifikačního předpokladu.

[12] Závěr stěžovatele o rozdílnosti požadavků prokazovaných odlišnými dokumenty nemá význam pro otázku objektivní a subjektivní kumulace jednotlivých kritérií složených kvalifikačních předpokladů.

[13] Stěžovatel se dále snaží zpochybnit závěry soudu rozbořem indexu IN 01, který je podle něho sám o sobě způsobilý doložit ekonomickou sílu a stabilitu společnosti, přičemž obrátové kritérium by tak mohlo být prokázáno jiným uchazečem či subdodavatelem. Tento argument se snaží podpořit tvrzením, že index v sobě zahrnuje i výši zisku dodavatele či jeho výnosy, přičemž část hodnoty výnosů tvoří obrát dodavatele, podle žalobce tak však činí nesprávným a značně zavádějícím způsobem. EBIT (Earnings before interest and taxes) či tržby (výnosy) jsou pouze dělencem u několika prvků komplexního vzorce pro výpočet indexu. Index slouží primárně jako ukazatel finančního zdraví společnosti, nevypovídá však o ekonomické síle společnosti, jak však spolehlivě činí absolutní veličina dosaženého obrátu. Spojení hodnot pak dává záruku, že subjekt je jak finančně zdravý, tak ekonomicky výkonný.

[14] Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením, že zadavatelé ve většině zadávacích řízení požadují k prokázání ekonomické způsobilosti dodavatelů pouze dosažení určité výše obratu bez doložení dalších ekonomických parametrů, z čehož stěžovatel dovozuje, že tyto ekonomické parametry jsou samostatné. Tak tomu není, žalobce jak ve správním, tak v soudním řízení podrobně vymezil objektivní potřebu prokázání všech aspektů požadovaného složeného kvalifikačního požadavku jedním uchazečem. Stěžovatel sice uvádí, že umožněním prokazování složeného kvalifikačního předpokladu by fakticky došlo k podpoře soutěže o veřejnou zakázku, nedodává však již, že by se tak stalo na úkor legitimního zájmu uchazeče na řádném plnění jejího předmětu.

[15] K argumentaci stěžovatele o nutnosti vykládat faktické omezení společného prokazování kvalifikace restriktivně a o absenci takových podmínek v posuzované věci žalobce uvádí, že ji stěžovatel neopírá o konkrétní důvody, které by věcně popíraly argumentaci účastníka.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem sporu je v posuzované věci otázka, nakolik lze věcnou povahou požadavků na splnění kvalifikace a jejich kombinací omezit možnost skládání a sčítání kvalifikace tam, kde zákon o veřejných zakázkách umožňuje, aby se na prokázání splnění kvalifikace podílelo více subjektů na straně dodavatele.

[19] V posuzované věci žalobce v zadávací dokumentaci veřejné zakázky (kvalifikační dokumentaci) stanovil jako jeden z požadavků ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů účetní závěrku. Ve vztahu k ní mj. vyplynulo, že ke splnění kvalifikace požaduje, aby v předložené účetní závěrce (platí současně):

- byla splněna stanovená hodnota indexu důvěryhodnosti (IN 01) 2,0, jehož výpočtový vzorec stanovil pořizovatel,
- současně byly splněny stanovené minimální hodnoty poměrových ukazatelů (běžná likvidita, celková zadluženost, obrat ve stavební výrobě).

[20] Podle § 50 odst. 1 písm. c) zákona o veřejných zakázkách splní kvalifikace dodavatel, který prokáže mj. splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů podle § 55 téhož zákona.

[21] Podle § 55 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách může veřejný zadavatel požadovat předložení jednoho či více z těchto dokladů:

- a) *pojistnou smlouvu, jejímž předmětem je pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou dodavatelem třetí osobě,*
- b) *poslední zpracovanou rozvahu podle zvláštních právních předpisů nebo určitou část takové rozvahy, nebo*
- c) *údaj o celkovém obratu dodavatele zjištěný podle zvláštních právních předpisů, popřípadě obrat dosažený dodavatelem s ohledem na předmět veřejné zakázky, a to nejvýše za poslední 3 účetní období; jestliže dodavatel vznikl později nebo prokazatelně zahájil činnost vztahující se k předmětu veřejné*

zakázky později, postačí, předložit-li údaje o svém obratu za všechna účetní období od svého vzniku nebo od zahájení příslušné činnosti.

[22] Podle § 55 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách je veřejný zadavatel oprávněn požadovat vedle dokladů podle § 55 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách rovněž jiné doklady prokazující splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů dodavatele. Podle § 55 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel ve vztahu k ekonomickým a finančním kvalifikačním předpokladům povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení a) stanovit rozsah požadovaných informací a dokladů, b) uvést způsob prokázání splnění těchto kvalifikačních předpokladů a c) vymežit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky.

[23] Podle § 51 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, pokud není dodavatel schopen prokázat splnění určité části kvalifikace požadované veřejným zadavatelem podle § 50 odst. 1 písm. b) až d) v plném rozsahu, je oprávněn splnění kvalifikace v chybějícím rozsahu prokázat prostřednictvím subdodavatele. Dodavatel je v takovém případě povinen veřejnému zadavateli předložit a) doklady prokazující splnění základního kvalifikačního předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. j) zákona o veřejných zakázkách a profesního kvalifikačního předpokladu podle § 54 písm. a) ZVZ subdodavatelem a b) smlouvu uzavřenou se subdodavatelem, z níž vyplývá závazek subdodavatele k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či k poskytnutí věcí či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a to alespoň v rozsahu, v jakém subdodavatel prokázal splnění kvalifikace podle § 50 odst. 1 písm. b) až d) zákona o veřejných zakázkách. Dodavatel není oprávněn prostřednictvím subdodavatele prokázat splnění kvalifikace podle § 54 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

[24] Zásadně tedy platí, že při prokazování splnění ekonomických a finančních předpokladů může dodavatel využít i kvalifikace jiných subjektů (ostatních dodavatelů nebo subdodavatelů). V případě sčítání či skládání kvalifikace je však nutné brát v úvahu konkrétní charakter toho kterého ekonomického, finančního a technického předpokladu. Klíčovým výkladovým pravidlem je skutečnost, zda kvalita splnění při sčítání či skládání kvalifikace je stejná jako při splnění kvalifikace jen jedním subjektem, či nikoli (srov. Jurčík, Radek. *Zákon o veřejných zakázkách*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 360).

[25] Společně lze zpravidla prokazovat splnění kvalifikačních požadavků, stanovených v absolutních hodnotách, například požadovaný obrat v relevantním oboru, dokládající zkušenost dodavatelů, požadovanou odbornou kapacitu dodavatele (ať již v počtu kvalifikovaných techniků nebo technického vybavení), nebo i výše pojistného krytí z pojištění odpovědnosti, samozřejmě za předpokladu záruky kumulativního plnění ze všech započtených pojistných smluv (zdanlivě odlišný názor krajského soudu vychází právě z rizika konkurence těchto pojistných vztahů a nenaplnění požadované výše pojistného krytí).

[26] Některé kvalifikační předpoklady však vyvolávají nutnost splnění (a jeho prokázání) pouze jedním subjektem (dodavatelem). To platí přinejmenším pro takové kvalifikační předpoklady, jejichž povaha fakticky neumožňuje rozmělnění mezi větší množství subjektů na straně dodavatele, protože by se tak nedosáhlo účelu kvalifikačního požadavku. Příkladem mohou být kvalifikační předpoklady vymezené relativními (poměrovými) ukazateli (např. běžná likvidita, která je poměrem oběžných aktiv a krátkodobých závazků). Zjevně nelze zajistit vypovídací hodnotu kvalifikace, jestliže by splnění těchto kritérií bylo prokázáno více (spolu)dodavatelem tak, že každý z nich naplňuje některou ze vstupních hodnot těchto ukazatelů. Stejně tak není možné poměrové ukazatele dosažené jednotlivými (spolu)dodavatelem sčítat, resp.

jinak skládat. Ani v jednom z těchto případů by totiž tyto společně dosažené hodnoty nemohly zaručovat naplnění zadavatelových požadavků.

[27] Jak správně upozornil krajský soud, stěžovatel v posuzované věci nezpochybnil požadavek žalobce v zadávací dokumentaci, aby dodavatelé prokazovali splnění konkrétních ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů. Přesvědčivě však nevysvětlil, že splnění právě těchto předpokladů lze spolehlivě prokázat i více subjekty a tedy nikoliv jedinou účetní závěrkou.

[28] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že za situace, kdy žalovaným nebyla věcně zpochybněna přiměřenost žádného z věcných požadavků na kvalifikaci uchazečů, bylo namístě zabývat se účelem provázanosti požadavků a nikoli založit závěr, že se žalobce dopustil správního deliktu, na toliko formální aplikaci § 51 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách, umožňujícím prokazování kvalifikace prostřednictvím subdodavatele, aniž by přitom vysvětlil, jak by bylo možné doložit požadavky v konkrétní věci více subjekty. Proto se také Nejvyšší správní soud nemohl v této fázi věcně zabývat námitkami stěžovatele týkajícími se vzájemných vztahů jednotlivých kvalifikačních požadavků. Na posouzení věci by přitom nic neměnila ani skutečnost, že se podle stěžovatele jednalo o kvalifikační požadavky podle různých ustanovení zákona o veřejných zakázkách.

[29] V dalším řízení je proto nezbytné, aby stěžovatel v souladu se závazným právním názorem krajského soudu věcně vypořádal žalobcovu argumentaci nezbytností provázání požadavků, které z nich činí jediné a nedělitelné kritérium a zabýval se otázkou, zda kvalita těchto požadavků v konkrétní věci z pohledu zadavatele umožňuje jejich splnění společně více subjekty.

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

[32] Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovateli. Žalobce byl přípisem ze dne 1. 10. 2015, č. j. 1 As 218/2015 – 19, vyzván k vyčíslení případných nákladů řízení, žádné náklady si však v průběhu řízení o kasační stížnosti neúčtoval. Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl na základě skutečností zřejmých ze spisu a přiznal žalobci částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření se k podané kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarifu)]. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu